

Parohia Mărtisor
Foaie de duminică
Anul IV nr. 42 (197)
25 Octombrie 2015
Duminica a 23-a după Rusalii
(vindecarea demonizatului din
ținutul Gherghesenilor)
 www.parohiamartisor.ro

2015 – Anul omagial al misiunii în parohie și mănăstire

*"Și au ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor... Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: **Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui. Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea, și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci... Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țărm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii...i au vestit în cetate și prin sate. Și... au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus și s-au înfricoșat. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatul. Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul zicând: **Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus.**"*** (Luca 8, 26-39)

Cred că în Evanghelia de astăzi ni se descoperă în toată profunzimea lui, **sentimentul de frică în om**. Avem pe deoparte un demonizat ce trăia printre morminte, iar de cealaltă parte sătenii ce-L roagă pe Hristos să plece de la ei. Și unul și ceilalți sunt cuprinși de frică, diferența este că **demonizatul nu are puterea să-I spună Lui Hristos: "depărtează-Te de la mine!"**, însă **omul liber (neafiat sub puterea satanei) Îl roagă să plece**. Îngăduiți-mi să spun că **frica nu este sentiment ce-l caracterizează pe om**, ci în esență îi este inspirată din afară. **Numai demonul se teme de Dumnezeu**, omul are puterea și este înzestrat cu darul de a-L iubi și **"în iubire nu este frică, că iubirea desăvârșită alungă frică"** (1 Ioan 4,18).

Probabil că **"frica este blestemul omului"** (Dostoievski), dar să vedem cum blestemul se dezleagă în iubire, și numai în iubire!... În iubirea unde nu există frică, în iubirea ce anulează orice lipsă de credință ce ar putea fi în viață. Să înțelegem că **"de nimic în această viață nu trebuie să ne fie frică, ci suntem chemați să înțelegem totul"** (Marie Curie). Și aș îndrăzni să spun că nici chiar de păcat, pentru că Mântuitorul nu mi-a spus că nu voi cădea dacă sunt cu El, ci să nu mai cad și îmi șoptește mereu - atunci când privesc Sfânta Cruce- că mă iartă, căci **"Am suferit Eu, ca să nu suferi tu!"**. Orice năzbâtie ar face copilul, întotdeauna aleargă la părinții lui știind că îl vor înțelege și va fi iertat fără că relația sau dragostea unuia față de celălalt să aibă de suferit.

Îmi place foarte mult cum explică Pr. Rafail Noica: **frica LUI Dumnezeu, nu frică DE Dumnezeu. Noi ne-am obișnuit să avem frică de Dumnezeu, și astfel am ajuns să ne fie frică de El și să iubim păcatul**. Pe când ar trebui să facem exact invers: să ne fie frică să nu pierdem "contactul" și să-L iubim pe El!... Frica Lui Dumnezeu, cred și mărturisesc că este aceea sudoare a Mântuitorului din Grădina Ghetsimani văzând ca Atotștiutor că mulți dintre oameni nu înțeleg mesajul și Jertfa Sa. Și totuși **"frica este doar simțământul că ai nevoie de o îmbrățișare..."** (Danielle Sanchez-Witzel), iar **El ne îmbrățișează răstignind fiind!!!**, ca o mărturie că întotdeauna veghează și ne oferă cu dragoste o îmbrățișare mângâietoare. Este cel mai frumos gest de a-ți arăta dragostea ce compătimizește împreună cu ține.

Dumnezeu a pierdut pe om în Rai, oare nouă ne este frică să ne întoarcem?... **Răul nu are nicio putere asupra noastră dacă noi ne-am încredința cu toată ființa în Măinile Lui. "Răul nu are putere asupra noastră decât prin viciile noastre și prin frica ce ne-o inspiră..."** (Eliphaz Levi), deci singura portiță de intrare este viciul și frică.

"Frica ne înfășoară corpurile în haine, dragostea ne permite să stăm noi. Frica înhață și acaparează tot ce avem, dragostea dăruiește tot ce avem. Frica îmbrățișează averi, dragostea îmbrățișează pe cel iubit. Frica ne ține strâns, dragostea ne dă drumul. Frica înveninează, dragostea mângâie. Frica atacă, dragostea iartă!..." (Neale Donald Walsch).

Frica de Dumnezeu mă împinge să fiu "îmbrăcat" cu faptele pe care le știu că sunt necesare să le fac, dar nu o fac din inimă, ci pentru că trebuie! Într-un cuvânt, mă împinge la fariseism. Dragostea îmi dă libertatea să cred că Dumnezeu mă iubește așa cum sunt, recunosc și încerc să mă schimb... **Frica izvorăște din nesiguranță și astfel avem tendința de acumula bunuri materiale**; dragostea ne învață că trebuie să fim milostivi. Frica ne învață să iubim bunurile, dragostea ne pune în fața chipului, a persoanei ce este adevărată valoare la Dumnezeu. Frica ne pune în lanțuri, dragostea se poate exprima numai în libertate necondiționată. Frica otrăvește și îmbolnăvește sufletul, dragostea mângâie durerea și alina suferința sufletească. Frica ne împinge la acte de violență, dragostea pur și simplu acceptă totul, bune și rele, pe deoparte mulțumind și binecuvântând, pe de altă parte, iertând și iubind.

"Frica este o energie distructivă în om. Aceasta veștejește mintea, distorsionează gândurile, duce la tot felul de teorii extraordinar de deștepțe și subtile, la superstiții absurde, dogme și alte credințe..."(Krishnamurti). Cred și mărturisesc că Hristos nu a venit în lume să aducă frică, ci să ne izbăvească de ea! Nu a vrut să întemeieze o altă religie, ci să ne descopere dragostea lui Dumnezeu-Tatăl pentru om! Chiar dacă voi umbla prin mijlocul morții, nu mă voi teme de rele, pentru că Tu ești cu mine"(Ps. 22/23, 1,4). **Marii Mucenici și purtători de biruință sunt exemple incontestabile de suflete ce au învins frica prin dragoste, moartea prin viața în Hristos, și îndoiala prin încredințarea totală a sufletului în mâinile Tatălui.**

Într-un singur caz sunt de acord cu frica, dacă **"A-ți fi frică înseamnă că iubești Viața"** după cum spunea un scriitor contemporan. Dar asta înseamnă **să ai frica Lui Dumnezeu**, agonia ce îți ține simțurile și sufletul în trezvie spre a-ți îndrepta întotdeauna privirea către El, cernând în inima ta continuu ce trebuie să faci ca să rămâi în Iubire, fiind mereu pregătit să dai ce ai mai bun din ține cu liber-consimțământ. **Trăiește iubind și astfel frica se va depărta de la tine...** Arhim. Siluan Vișan – www.crestinortodox.ro

"N-ai jindui după un colț de Rai, de n-ai purta un strop de iad în tine." Radu Gyr (1905 – 1975)

Luni, 26 octombrie - Sf.Mc.Dimitrie, izvorătorul de mir Cinstim nume și pomenirea acestui slăvit mucenic, pentru că el a cinstit numele lui Hristos. Să luăm aminte la viața lui pilduitoare, pentru că el a luat aminte la viața și cuvântul lui Iisus. Îi cerem ajutor și ocrotire, pentru că el însuși a fost ocrotit cu ajutorul lui Iisus, și la rândul lui, a ajutat și altora să dobândească nume nemuritor. Dragostea sa ne învață să gustăm și să vedem că e bun Domnul. Cu dragoste, împlinitori de tot lucrul bun, să ne apropiem de Hristos, ca să putem înțelege mai bine misiunea noastră, a ființei pe care o credem puternică, dar care e atât de neputincioasă; să putem înțelege mai bine sfințenia vieții pilduitoare a Sfântului Dimitrie și a tuturor sfinților și mucenicilor noștri.

Ce facem cu frica de moarte?

Fiecare rugăciune adevărată este o luptă cu moartea și o negare a morții. Fiecare rugăciune adevărată este o luptă pentru viață și o recunoaștere a vieții. **Care este adevărata rugăciune? Este cea care te face mai tare decât moartea, prin care învingi frica și groaza morții.** Dacă te ridici de la rugăciune și, privind în tine însuși, simți aceeași frică de moarte ca și mai înainte, atunci să știi că rugăciunea nu ți-a fost adevărată. Dacă te ridici de la rugăciune și, privind în tine însuși, simți o nepăsare față de moarte, atunci să știi că rugăciunea ți-a fost adevărată. Dacă te ridici de la rugăciune și, privind în tine însuși, simți o dorință pentru unirea cât mai repede cu adevărata viață, atunci să știi că rugăciunea ta este o biruință. Înainte de a fi fost urcat pe Cruce, Hristos biruise o dată moartea. Acest lucru s-a întâmplat la rugăciunea din Grădina Ghetsimani. Rugăciunea din Grădina Ghetsimani este singurul model al rugăciunii desăvârșite și purtătoare de biruință, care a fost arătată vreodată omenirii și lăsată ei ca arvună. (Sf.Nicolae Velimirovici, *Învățăături despre bine și rău*) www.doxologia.ro

28 octombrie - Mircea Vulcănescu (3 martie 1904, București - 28 octombrie 1952, Aiud)

www.fericiticeiprigoiti.net

La 9 octombrie 1946 a fost condamnat la opt ani temniță grea. **Închis la Aiud**, alături de majoritatea elitei românești, Mircea Vulcănescu a ținut o serie de conferințe considerate subversive de torționari, pentru că le menținea oamenilor moralul. Astfel că a fost izolat, la fel ca alți 12 bărbați din celula sa, în hrubele secției 1. Acolo au fost dezbrăcați în pielea goală și lăsați într-un frig cumplit, neavând paturi sau scaune pe care să șadă. Epuizat, unul dintre deținuți a căzut din picioare după câteva ore. Vulcănescu s-a așezat pe ciment ca o saltea pentru cel doborât, salvându-i viața. Filosoful a murit însă pe 28 octombrie 1952, bolnav de plămâni, ca urmare a tratamentului inuman la care a fost supus. Avea 48 de ani și a lăsat cu limba de moarte un îndemn cutremurător, cu adevărat demn de un mucenic: **“Să nu ne răzbuțim!”** www.cuvantul-ortodox.ro

“Creștinismul nu-i un act magic, prin care captăm, cu ajutorul unui gest, a unui dispozitiv, o putere necunoscută, eficace, care ne depășește; dar pe care o întrebuițăm în folosul nostru, ca să ne facem poftele; ci o întâlnire a sufletului omenească cu o prezență absolut atotputernică, pretutindeni de față, știutoare și lucrătoare, de care ne simțim atârnați ca făptura de Creator, a cărui ființă e pentru noi normă, lege de purtare, fiindcă în ea recunoaștem nu numai realizarea deplină a ființei noastre la statutul maxim spre care putem năzui; dar și deplinătatea tuturor perfecțiunilor pe care ni le putem închipui în vreun fel oarecare. În această prezență covârșitoare, toate lucrurile își află izvorul, susținerea și bucuria, pe ea o regăsim în fiecare împlinire și fără ea toate lucrurile ne apar ca unui Ecleziast, ciuntite și fără rost, goale și amenințate de risipă în neștiință. În ea găsim refugiu împotriva aceluia sentiment ciudat că totul e fugar și labil, că totul e sortit pierzaniei și destrămării (care nicicând nu cuprinde sufletul omului mai trist decât când se află în fața unui lucru bun, a unui lucru frumos, a unui lucru valabil), în preajma căruia ai vrea să oprești timpul în loc, să nu se mai isprăvească; dar despre care știi că va lipsi prin neputința ta de a păstra frăgezimea lăuntrică, prin tocirea simțirii, prin tocirea vieții sau prin moartea în care se duc toate lucrurile.

Înruparea lui Dumnezeu nu înseamnă pentru creștini sfârșitul mântuirii ci abia începutul ei. “Veacul” sau “timpul în care trăim” nu mai e pentru creștini o vale a plângerii, ci locul spiritual al mântuirii, scena acestei mari drame a salvării ori a pierderii noastre. **Ceea ce așteaptă creștinul în veac este îndumnezeirea lumii...** Puterile lumii acesteia se adună să întârzie mântuirea și creștinul trebuie să dobândească împotriva lor cununa de biruință... **Drama existenței creștinului în veac este drama libertății sale de a se pierde.** Toate aceste realități fac din creștinism o religie cu un puternic sentiment al așteptării sfârșitului. Această așteptare caracterizează poziția fundamentală a creștinului în veac. **Oricât ar fi de ancorat în lumea de aici, în aparență, creștinul e un om cu un picior deja în afara acestei lumi.** Lumea văzută, lumea de aici, nu e lumea lui adevărată. Ci lumea lui e dincolo de aceasta. Iar aici, creștinul e la vreme de încercare, căci **de când omul a auzit cuvântul Domnului, dracul a dobândit puterea să-l întoarcă de la Dumnezeu.** Acesta și nu altul e sensul vieții de aici pentru creștin... Raporturile creștinului cu vremea modernă nu sunt și nu pot fi altele decât raporturile lui cu veacul, cu lumea de aici, în genere. Și **drama pământească a creștinului e că e silit să trăiască rupt între două lumi, că viața lui e în chip necesar o deschidere de aripi...** Idealul vieții creștinești ne este dat în același chip dual și antagonist atunci când Hristos îi arată lui Pilat că: “Împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea această...” iar poporului: “Iată, împărăția lui Dumnezeu e printre voi” (Lc. 17, 21). **Această ruptură interioară, această neliniște a inimii omului până ce nu se va odihni în Dumnezeu, e prețul cu care trebuie să plătim respectul feței noastre omenești, de făptură a Acestuia, fără să riscăm a ne pierde! Iar celor care ne-ar spune că prin aceasta ne înstrăinăm de lumea de aici și de durerile ei, le vom răspunde dimpotrivă că **cu atât mai bine vom sluji cu adevărat acestei lumi, cu cât ne vom strădui s-o vedem în adevăr la locul ei, așa cum îi este rostul, supusă rânduielilor lui Dumnezeu; și cu cât vom fi totdeauna cu gândul la rostul ei și al nostru adevărat, care stau dincolo de noi! Nu trebuie să ne înșelăm. Vremea ce vine nu e o vreme de triumf pentru creștinism. Cum n-a fost nici cea care pleacă. Ci că tot veacul, vremea ce vine e o vreme de-necercare. O vreme-n care se vor număra oile de capre, însă nu se vor despărți cum nici grâul de neghină! S-a schimbat numai sensul ispitelor! Puterile celor ce intră în acest apocalips sunt numărate. Nimic mai primejdios decât să intri-n el naiv și fără să știi ce te așteaptă!”****

Programul săptămânii 25 octombrie – 1 noiembrie 2015

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	25 Octombrie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Vindecarea demonizatăului) – Pr.Ticu
Duminică	25 Octombrie	17 - 18	- Vecernia și acatistul Sf.Mc.Dimitrie izvorătorul de mir
Luni	26 Octombrie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Sf.Mc.Dimitrie izvorătorul de mir) – Pr.Ticu
Mărți	27 Octombrie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Sf.Cuv.Dimitrie Basarabov) – Pr.Ticu
Miercuri	28 Octombrie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Joi	29 Octombrie		- Program administrativ (zi liberă)
Vineri	30 Octombrie	9 – 11	- Taina Sf.Maslu
Vineri	30 Octombrie	17 – 18	- Slujba acatistului – Pr.Ticu
Sâmbătă	31 Octombrie	8 – 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Ticu
Sâmbătă	31 Octombrie	17 – 18	- Vecernia Duminicii a 22-a după Rusalii – Pr.Dragoș
Duminică	1 Noiembrie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Bogatul nemilostiv) – Pr.Dragoș
Duminică	1 Noiembrie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Dragoș